

Gangleri

1. blað.

Laugardaginn, 5. októberinn árið 1901.

Hér kemur frá „Gangleri“ ein þá frá á sýnar söndu og óskar öllum vinum sínum og vandanömmum allrar hlekku og blessunar á komanda vetri. Slátt vinnur að hann geti ein sem fyrri ókennit meðlimum skólunnar við og við í veltu og óskar þess að sem flestir þeirra vildu gjöra sitt hlusta til að halda í hönnu lífinu. Þráttur góðis og sýndis! Leggið um allt á eitt með það að i veltu að hjálpa til þess hver getur sínum málh. at Gangleri geti komid sem opstær úr. Minnd það, að hann er til vortinn vagna yfarkar allra: til þess að ókennit yfarkar við og við og ef munt er að fosta yfars á þó er þú eini hafa heyrst áður. Þegnum allt að hafa hann og skulu umar svo góðir og ókennit þegar sem und er. Þá er umars óparfi að hafa þennan formála lengri; þú minnd viðt allt að Gangleri hefur einu sinni leiddit þessu einnar línar: að láta hann lifa sem lengst við þessu begh. þú og þú vortid requit viðt allt að vortu við þeim til melund. J. O.

„Er ofilanga skuldbindingin háttasál fyrir Goodtemplar á? Spurning þessi kom um í fund „Eyrartós arinnar“ 28. sept. Síttastl. og urdu um hana nokkrar mættur. En með þó að mér vortest meim epli komast að réttum endilepi vortur lödu í þú efri og í þú sítu leyst lalovot. vott um spurning þessa udan fundu, þú leysti í mér að senda þú línu þessar „Gangleri“ minn og leidda þig að gera svo vel og birka þú í skólinum. Vil ég með þeim overu spurningum þú minn einu brjóti, en líd meim taka það epli svo að í fullgætt að svar mitt sé líd einu réttu og skal þú epli

reidast einum fyrri þú þó hann mótmali þú. Svar mitt er stult. þú er eitt „þú“! en með þó að þú er nokkud stult litgjört, þú vil ég fara vottur um vottum um spurninguna og réttu þú þetta svar mitt um líd og ég vil leitast við að hreyja helga ástodurmar sem fardar eru fyrri þó að þetta svar mitt og þeirru er á sonu skodum eru sé epli rétt, heldur sé nei líd einu réttu svar ein eigi við hana og amast epli: —

Virtum fyrri oss grundvallaratriði G.T. Reglunnar, og sjáum hvert lalmarkt vör eignum að sé þú oss ef vör viljum vera samir G.T. Eg epla aðeins að taka hér upp 6. og síðasta atriðið, sem hljódur þannig: „Stofnast tilramm til að þessa einstaklinga og byggtar þéloy þó þessari votalagn bólvum (nfl. um nauðummi) þrátt fyrir allstomar mótsþyrmar þú til vör höfum borid algjörtan sigur úr lífum um allan heim“. Eg epla að ganga úr frá þó og vora að mér sé þú epli epli — at eignum samir G.T. veiti þó að þetta grundvallaratriði okkar G.T. sé háttasalt fyrir Regluna, en séu grundvallaratriði G.T. háttasalt fyrir Regluna, hvat er þú vtillega en þú að vör viljum vanda svo vel validu starfs mormum vortum (og starfs mormum erum vör allir ordur þó er vör höfum genzid undir keit G.T.), at oss vortest ónó at þú udra en þó, sem vilja ganga undir ofilanga skuldbindinguna, enda áleit í eigna syndsamlega at rjúfa hana, en omur keit vor er telim um fram í grundvallar atriðum. Takmarktum er epli máð til fulls fyr en vör höfum borid algjörtan sigur úr lífum um allan heim og þú höfum vör allstakli gírt fyr en allir eru þó minn undir ofilanga skuldbindingu. Af þessu leiddi at ég áleit ofilanga skuld

Bindinguna einn af hinum sterku máttar-
stóttum G. T. hefur og mundi reynast
mikil vori þessi stov brodin, þar sem á álit
at met henni standi og falli áll grundvallar-
aðviti orðen G. Templara á þvæð er Goodt.
reynast á þessu? Ekki neitt, at minn álit.
Hvernig getur þá matar okkapáð heilousamlegt al-
manningu álit á máli þess, sem hann hefur ekki heilan
samlegt álit á sjálfum? Hvernig getur þá ástullaga úr-
breiðt samleiðum, sem ekki hefur hann rékjandi
í sjálfum sér? Hvernig getur þá matar vorið stad-
fastur í litrumnum sínum til að fela á vinstaklingu
og byggðarfélagin - þrátt fyrir allar mótspennur
og órjúgheitu - frá þessu bóluum sem hann er
sjálfur er undir orðum og elur um leit? Egheld
það geti ekki vel samrýmt. Ef þú, það getur ekki
gegnit. Þú vilt eitthvíl vor á at stefna at þessu lánmarki
at útrýma vinnuáttum úr heiminum, en það verðit
mér þú ekki geta gjört nema at hálfu depli - hvad þá
meira - ef ^{vör ástull} þú notkurt hla áta freyða á at haldu
skuldbindingu vora ofilangt, þá mér er ónógulegt at
sjá, at það sé nokkurn hlut betra at afséða vinnuáttu-
inni í dag en ekki á morgun at mat áttum ortum.
Sé góð at vora leindindis matar í dag, skyldi það
þá vora vort at vora það á morgun at framvegis?
Ekki vort, at skuldbindingu er ekki leindandi fyrir
nemad vora alla ofi Goodtemplara á leindindis
félagum, svo þú þessu ekki at vora fráþalandi þess
vagna at memm áttit fyrir at þessu geti ekki loanat
vör félagstapum, ef þessu þessu þessu ofsolandi og
þessu geta mat en þú mót: lagfótt gallana. Egheld
at þessu memm sem þessu það eitthvíl sem áttodu fyrir þessu
at þessu ekki vilji ganga í G. T. félagid, at skuld.
Sé ofilong, því það eingöngu til þess at herra mem-
um af sér og at samleiðum sé þá, at þessu alles
ekki vilji vora leindindis memm og síu mundi rammi
á vora, ef memm hreittu þessa imyndu áttodu
þessu - þessu myndu er þessu - og það álit og en þessu
memm mat heilbrigði steynsemi ofathu at gjöra,
mat þessu ortum, ef þá sem talid er átt vid getur at
vill viderkenna nokkurn hlut af þessu leindu
is málsins.

Memm ^{memm} getu, atai einn talid það klingja í
en þessu vortum at allir at þessu G. T. de þessu
þessu ofilangt skuldbindingu vori af lein? Egheld
er nóg hreittu um, at brolin þessu ekki þessu
þessu vort at þessu at vid myndu hafi þessu er
þessu vora allra matu leindindis vori en eignu
lega vilja ellett mat þessu þessu. Þessu mi G. T. sem
sjálfbotalidu er gangu út í stríðit til þess
amathvort at sigra at falla. Hvad mundi vora
sagt um sjálfbotu lein þessu er segdi vid þessu
inni: Egheld gangu í lein mat þessu stríða sem
er gangu lein matar, en þú vortu at áttoga at
at þessu (þessu í vora flotanum) dreppi meir ekki
þessu gangu um mundi segja vid þessu: Ef þessu þessu
er ekki mat; þú vortu ekki áttoga en þessu,
sem gangu sem sjálfbotalidu í stríðit mat me
mat dættum fyrir en þessu, til þess at fleira
þessu herra þessu er barlagum; það er þessu at
þessu sétt þessu þessu þessu og lein þessu at vora
heimu þessu til at herra þessu í þessu og þessu
ef vid sem í stríðit þessu þessu þessu þessu, en
ef vid sigrum getur þessu - ef þessu er áttu sem þessu
segist vora - ghatt þessu þessu vortum og þessu
vortu at þessu at þessu þessu at þessu átt vortu-
erum þessu í þessu. Ef memm mundi allra einn
þessu er þessu þessu þessu í þessu, þessu þessu vortu
ekki lein at segja sig úr félagstapum þessu
skuld. vori ekki ofilong, eins og þessu gjöra mi. Þessu
er sagt, at memm þessu ekki svo mikil ofrelsi einn
þessu at gangu undir ofilongu þessu. Þessu álit og vora
einn af hinum myndu áttodu, en sem vortu er
til í vortu lein þessu. Egheld at þessu sem haldu
þessu fram hafi einn. Ekki í þessu hvad þessu þessu
er. Haldu memm máttu at það sé þessu þessu at lara
áttu undan áttodu einn og þessu? Ekki.
Sá sem myndu gerir, er þessu signdarinnar. Ef það
vortu þessu þessu, þá vortu ekki rétt at lein þessu þessu
einn af þessu vortu þessu sem memm hafi fram
þessu þessu, þessu þessu einn vortu vortu þessu
sem hafi þessu lagat þessu þessu í þessu meili og
þessu er ekki þessu þessu sem vortu máttu áttu at

því eru þessi efni at ná. Það er ekki fjálförð
sem matvinnu öðlast með því að vera þess
einnar eru armáran ástríðu sta gíndar. Þið
sanna fjálförð er í þó fölgid, þegar matur við öðru
samlegu yfir vegum er tíuim að tíu hvat manni skadar
sta balat að velja þá hína réttu leitina, og því sattu
sigurinn við það að hafa öðlast það, sem matvinnu
hefur mér á sig laf til að ná því. Því er ekki min
nema það leitir að roðu: amadhoort. að vera lindi
matur sta erái. Hver sá, er við öðru saml. yfir vegum
sér það, að betra er að vera algjör lindi matur
en erái, þann notaw fjálförðid því á einu réttilegu
að hann velji það sem betra er og að minni áleiti gætur
hann erái haldið fjálförðid sínu áskertu, nema
því að einu að hann noti það til þess að vera lindi
matur alla afi. Egvona mí að manni sjái, að þessi
fulla ástæða til að soarna speurningum jafandi og
að allir samir templarar sjái að þessi fyrir það þótt
það kunnir geta átt sér stat, að einhverj er góðir
manni stanki fyrir utan G.T. Regluna, sem voru
komin í þana ef skuldb. voru erái afi löngu, þá yfir
það erái minni stórhagnatun fyrir regluna að þá hlau
mann. Egvildi erái öðru á þeim og öllum þeim hin
um mörgu er gegnid hafa undir afi löngu skuldb.
sem samir G.T. alla afi og sem starfad hafa og starfa
numu sem sléir, sem ótrandi, óbílunio lido-
mann, hvat sem á dýmro, við þá heggum iunst
í heggu sín um og hjarta, að þeir hafi afséitad
öllu afsegi um aldur og afi og það atli þeir sér
að efna. Það er alveg víst, að þeir eru margir, já fjöldi
margir sem eru samir templarar á þann hátt, að
þeir drekka erái; en hver veit nema það sé einmitt
þessi motvöld: að þeir hafi gegnid í afi löngu lindi
indi, sem öllu öðru framur hefur gjört þá óst-
fastu í áformi sínu. Því er víðanl. margir, já,
all af margir, sem amadhoort erái hafa óstílið þat
rétt af kemningin um algjör lindi hefur erái
þessi notur hjá, en það er svo um alla hluti, að
þeir eru misstíldir og af mörgum að veltugi virkir;
það hefur vorit svo og verður svo, en þessi fyrir það
er þó Góðl. Reglan öðru að vaxa og fleiri og

fleiri sem eru að komast til sammleikans vider-
kemningu í þessu efni. Egvildi mí öðru, að
sem fleiri athogudu þetta vell og vildu gjöra at-
hugaseuklu sínar við það, amadhoort á fundi
erái þó öllu heldur í Gangleru. Egvildi að margir
hafi þótt fyrir að það er um erái og andu Regluna,
og voru að þessu góti einmitt öðru til þess. G.

Smelti og dót.

Í Spáni hafa margir konungar heitad Alfors
og er sá sem úi ródur þar sína tíu 13. með þeim
nafni. Einnsinni lét einn þeirra kalla mig útan
gimleina kaupmann fyrir sig til þess að geta valið um
og keypt að horem ymsa dýrgrip. Konungurinn voru
lesni að velja og dást að gripum og keypti fírn-
indin all af allra handu dóli. Að meðan þessi hádlögu
athofu þó fram, stáð fjöldi af lípvardi konung; og að-
um konunglegum turgeisum hjá þeim, án þess að snaktu
á notkunum hlut, en allir dástu þeir andvitat mig
að því hve konungurinn veldi smeltlozu. Þó þeir
þeirra þóttu láta eftir því að konungurinn laddi ein-
hverjann í heggi jafnavaða sínu án þess aðrir erái
þess varir, en þeir þóttu andvitat erái fyrir eitt líf
ú láta neitt um það og erái einnsinni sín á milli, þat
þá heldur við aðra. Ekki fer kaupmannurinn að kasta
vitur í þoka sína aftur, en verður þess þá var, að
hann vankar ákaflögu dýru og þá sína gullfesti mot
dýmdu kapseli alsettu demontum sem kóttadi
mög þús und kóttur. Þingurinn hafði ókótt þann
ogt á mér þeir voru at vóta sér við dólið en erái
þat að kaupna þann, því þann var í aðra rónclina
allra mesti mífíll, þó það erái sé á mat smelt þat
er hann keypti að kaupmannin um. Kaupmannur-
inn ber sig upp við konunginn um þetta og kvartar
yfir því að hafa lápat festinni, verður konungur þá
hálferyilegur á togsinn og kvatit erái stílla í þó
og létur enda á sér stílla að kaupm. Egegi þessu erái,
en til þess að hooti hann sjálfur úe þin ormar í þó-
manni er við voru óladd eigi ókalli leigja undir
einnum álygum sta ótróði kaupmannsins, þá þar

hamn svo fyrir að seldja skuli stóra kræklu,
þessla hana með sandi og bera inn til þeirra
síðan skuli hann og allir þeir er viddskaldir
vorn á samt kaupmanninum, reka högrihönd
ina með kreyptum hnefanum hver í sínu vasa
(höggra megin á jarkannum) og síðan á sama
hátt hver á eptir áttum ofan í kræklu
sem sandur inn var í. Þóttu þeirinn leyfja
því nokk kaupmanninum og svo hver af áttum
og síðan þeir allir hveina löfana til mörkis
nún að augnum hefti neitt í hendinni, því nokk
var leit að í krækluinni og kom þar festin
upps úr sandinum. Kaupmanninum þó síðan
glatur og án eyðu leidar sinnar og þótti
hafn varglad batur en notkenu sinni fyrri, enda
vart þetta síðasti sölulurinn hans, því morgun-
inn eptir fást hann myrtur í rími sínu og
datt augnum í hæg að leida neinar getur að því
hverning þá hefti atvika.

— 11 —

Þóttu lín ok einn góðan vortur dag vísuvar um borgina
laugþ frá heimili sínu í yfirnum nandeyhl. erindagjörðum
og hafri son sínu, strák slana 16-17 ára gamlan með sér, sem
heyrstumann. Þá var orðid notkenu framvort og sigid nið og
síðara hluta dags; Þóttu lín hafri vísuvar við að þorna, en
þessid sér heldur miltid nedan í því hjá þessingjunum um
daginn, enda vart þá hlutskipti þessara hinna síðustu þessingju
hans, er hann heinsotti; að slaukist undir hönum í þótti
þar sem vagninn afhestarinn hófdu stáid allan daginn og strák-
urinn hafri batið hans í þessum okapi 2-3 síðustu hl. þessara
og eptir þátt amnat sér til degra slóttlingar en að ganga um gólf í
hestabáðlinum og forinni á motu karlinn var að stæpa sig hjá
þessingjunum. Hestarnir voru lokt sprengtu fyrir vagninn, en
vagna þess að þóttu lín okai gútt sjálfur þessid upp í hann, vortu
þeir sem undir hönum gangu út í þótti að bise hönum upp í vagninn
að aftan vortu og laggu hann þar natu midur í botn í hálmorustid
og breiddu yfir hann nokkru tóma þoka sem þar voru. Strákurinn
vart þó að taka við stjórninni og ráta festinni, enda þótti hönum ekki
ort að því, því hann var að náttúruferi talvort mörkinum og vildi
látu á sér bera og þar eftirinn fadyrum þorn ofinlegru illa samar
erki sigl þess karlinn var fullur, þótti Strákurinn svo einbein

vortu um að geta um haft löngveri til að ortu karlinn
með því að sigja sjálfur í þessum orðum en látu hann vortu
að veltast fullan og vitlausan niðri í vagninum. Þess
brunatur mi af stat heim leidis. Þóttu lín var sjaldan notu-
legur en góður vituvarnar þessur hann var fullur, sigl við
þessara son sínu og vildi ávalt, sem von var til, látu hann sjá
og hegra að þat vortu hann sem yfirhönum nédi og gótti þess
hann svo háan og lagau sem hann vildi. Karlinn fór
ni að finna til þess að þetta mundi væginn fjadra vortu vortu
sem þess okai í og þótti þess illa um sig og strákurinn
atka laugþ of þess. Hann reynði því að bróla á þess til
þess að taka þannara af hönum, en þessid sem hann
þessid á hún ort á þessur þess hne hann aftur midur í
sama ferid þar sem hann þessid leyd. Þess þess fór ni að
sigla í þann gamla þar sem hann lá þess niðri og gat sig
hvergi hrot. og kallar ni af miltilli brodi til Strákurinn
„Hvernig áttu þess þessinn þessinn? Vid þessid ort aldrei
heim í dag með þessu háttu lagi; þess ort vortu þess ort
þess þessid hrotki að halda í þess id hevti ort stýra vortu,
og vildi að ég noti í þess.“ „þessid Karl“, segir Strákurinn
albra mestu vortu orti, „ég ort alla þessu miltu batur
er þess“. Vid þess ort vart Þóttu lín þessid ort af brodi
og segir ni hvat eptir amnat að þessid á þessur, en þess þess
sem þessur; hann vart að leggja þar sem hann var þessinn. Hann
þess þess að þessur og kallar til þessur síns og segir: „þess ort þess
sorna immortur; þess vortu þessur þessur þessur fullum hál-
ódoid þess? Hvat orti þess þessur þessur sáli hefti sopl, hefti
og stáid uppi hárim á þessur síns og þess geris vid mig.“ „Hann
þessur þessinn!“ segir Strákurinn ofbot rólega, þess held og þess vortu
fallay o þessur.“ „Segid þess þessur þessur þessur, ortu þessur
þess; í þessur ortu síns, en þess vortu ni samt svo vel til degra
sinum, að ég get látid þess vortu þess, að þess vortu miltu batri
madur og milti loxi en þessur þessur þessur“, segir Þóttu lín
og lagtit midur í hálminum með þessur samþessur og ni
hefti Strákurinn þessur þessur þessur þessur þessur þessur þessur
en sjálfur hefti hann vortu þessur vid þessur ort og
í þessur „góðu þess“ sofnadi hann og svo þess þessur
eptir var leidarinn ar.

Þessid úr dýrshu, af Y.

Þessid þessur og þessur þessur: Jón Þessur